

Olivia Miles

A romantika receptje

1. FEJEZET

Emily Porter maga elé kötötte a hófehér, keményített kötényét, hátul csinos masnira kötötte, és a faliórára pillantott. Ahogy közeledett a nagymutató a tizenkettes felé, egyre gyorsabban dobogott a szíve az izgalomtól. Ideges pillantást váltott barátnőjével és főnökével, Lucy Millerrel, aztán újra az órára nézett. Ebben a pillanatban a mutató függőleges helyzetbe ugrott. Elérkezett hát az ünnepélyes pillanat... Pontosan tizenegy óra!

Emily mély lélegzetet vett, és az üzlet ajtajához ment. Megfordította a rajta függő táblát, amit ő maga festett. Ezzel a *Sweety Pie* cukrászda hivatalosan megnyílt.

– Huh, az esküvőm óta nem voltam ilyen izgatott! – mondta Lucy.

– Biztosan nagyszerűen fog menni az üzlet – mosolygott rá Emily. Az utóbbi hetek olyan lázas készülődéssel teltek, hogy eddig nem is volt ideje nyugodtan szemrevételezni a munkájuk eredményét. Most elégedetten nézett körül.

A helyiség roppant barátságos volt, minden csillogott-villogott. A krémszínű falak mentén üveges szekrények álltak. Egy vitrinben tizenötféle süteményt és tortát lehetett megcsodálni. Ezek mind ma reggel kerültek ki frissen a sütőből, a többi pedig a konyhában várt, sütésre előkészítve. A vörösesbarna cseresznyefa pult nagyszerűen illett a csillogó parketthez. Az üzlet első részében tíz, kényelmes székekkel körülvett asztal várta a vendégeket.

– Remélem, igazad lesz – sóhajtott Lucy, és kinézett a széles ablakon a főutcára.

Ez volt az első alkalom, hogy Emily bizonytalannak látta a barátnőjét. Pedig már egy örökkévalóság óta dolgoztak együtt: mióta Emily Lucy szemben lévő étkezdéjében kezdett pincérkedni.

– Ugyan már, ne izgulj! Húsz éve dolgozol a szakmában, és a kisujjadban van minden.

– Azt akarod mondani, hogy már vén szatyor vagyok? – tréfálkozott Lucy, aztán újra sóhajtott.

– Értem, hogy mire gondolsz. Mégis félek, hogy belebukunk.

Emily frissen őrölt kávé készített be a presszógépbe.

– Meg vagyok győződve róla, hogy a cukrászda tökéletes siker lesz, akárcsak az étkezdéd. Rövidesen egész Maple Woods itt fog tolongani. – Emily tekintete még egyszer végigsiklott a berendezésen, és alig várta, hogy végre valaki tényleg bejöjjön a cukrászdába. – Még gyorsan megöntözöm a virágokat az üzlet előtt – mondta, és kinyitotta az ajtót.

Kinn egy pillanatra megállt, és élvezte, ahogy a meleg nap süti az arcát és a csupasz karját. Aztán a kirakat előtt virító élénkpiros tulipánok felé fordult, és az öntözőkannából bőségesen meglocsolta őket, majd végignézett a főutcán.

Legkésőbb egy óra múlva jönnek az ebédvendégek az étkezdébe. Utána pedig... Emily sem volt biztos abban, hogy mi fog történni. Remélte persze, hogy ebéd után, már csak a kíváncsiságtól hajtva is, a vendégek átjönnek a frissen megnyílt cukrászdába.

Emily összerezzent, amikor hirtelen motorzúgás törte meg a kisváros megszokott csendjét. A Maple Avenue és a főutca kereszteződésénél egy tűzpiros sportkocsi várta, hogy a lámpa zöldre váltson. Aztán befordult a fő utcára. A motor újra felbőgött, és a kocsi egyenesen a cukrászda irányába száguldott. Emily hunyorgott, mivel a nap a szemébe sütött. Amikor a kocsi a közelébe ért, gyors pillantást vethetett a benne ülőre.

Ez nem lehet igaz! Bizonyára rosszul lát. Lehetetlen, hogy ő itt legyen!

Emily maga elé meredt, és megpróbált valamilyen magyarázatot találni arra, amit látni vélt. Összerándult a gyomra, és alig kapott levegőt. Scott Collins! Majdnem tizenkét éve nem mutatkozott Maple Woodsban. Miért éppen most...?

A rémületet most tompa fájdalom váltotta fel. Az elmúlt években Emily egyre ritkábban gondolt ifjúkori nagy szerelmére. Most pedig Scott Collins elszáguldott előtte a sportkocsijával, felszakítva a régi sebeket. Pedig Emily már komolyan azt hitte, hogy azok régen begyógyultak.

A fejét csóválta, miközben visszament a cukrászdába. Bizonyára tévedett. A kocsit túlságosan gyorsan száguldott el mellette ahhoz, hogy felismerhette volna a benne ülőt. Különben is, Lucy biztosan említette volna, ha a tulajdon öccse bejelenti az érkezését.

Alighogy Emily becsukta maga mögött az ajtót, barátnője izgatottan kiáltott feléje:

– George éppen most telefonált, hogy sürgős segítségre van szüksége az étkezdében, mielőtt megérkeznek az ebédvendégek. Mivel nálunk pillanatnyilag még nincs senki... – Lucy utolsó szavaiból csalódás csendült ki. Levetette a kötényét, és felakasztotta a konyhaajtó belső oldalára.

Emily elgondolkozva nézte a barátnőjét. Elmondja neki, hogy mit vélt látni az előbb? Lucy azonban semmi jelét nem mutatta, hogy számítana az öccse érkezésére. Így aztán Emily csak ennyit mondott:

– Jól van, de amilyen gyorsan csak lehet, gyere vissza. – Lucy már össze is szedte a holmiját, hogy átmenjen az étkezdébe, és segítsen a férjének, akivel együtt vezették. – Azt hiszem ugyanis, hogy itt rövidesen nagy forgalom várható.

Emily elhallgatott, és kinézett az ablakon, hogy nem mutatkozik-e újra a rejtélyes piros sportkocsi. Aztán megint Lucyhoz fordult:

– Jön ma valami különleges vendég a megnyitóra? – tapogatózott óvatosan.

– Nem, csak néhány barát, rokon és ismerős. A szokásos társaság. – Lucy megvonta a vállát. – Na, akkor én megyek. Szólj, ha szükséged van rám! Hiszen csak itt vagyok, szemben.

– Rendben – sóhajtott Emily.

Nyugodj már meg! – figyelmeztette magát. Természetesen nem Scott ült abban a piros sportkocsiban. Ő tizenkét éve elhagyta a várost, és azóta nem jött vissza.

Mit keresek én itt tulajdonképpen? – töprengett Scott, ahogy leállította a kocsit, és kiszállt belőle. Nektímaszkodott a piros Porsche motorháztetejének, és végignézett a főutcán, egészen addig a fákkal szegélyezett, kikövezett térig, ahol az ünnepségeket szokták tartani. A közepén most is ott állt a pavilon, hortenziákkal körülvéve. Aztán a tekintete megpihent Lucy étkezdéjén. Az ismerős látványra összeszorult a gyomra. Tulajdonképpen nem számított rá, hogy valaha még visszatér Maple Woodsba.

Tizenkét évig sikerült távol maradnia. Hosszú idő, de arra mégsem volt elegendő, hogy a hazatérés ne kavargassa fel elemi erővel az érzelmeit. Különösképpen érvényes ez arra a szörnyű titokra, ami a városhoz kötötte, és amit sohasem mondhat el senkinek.

Scott még egy pillantást vetett a bérelt kocsijára, és vágott egy grimaszt. Megszokásból ugyanolyan autót választott, mint amilyenrel Seattle-ben közlekedett. Csak most döbbsen rá, hogy a tűzpiros sportkocsi nem illik ebbe a kisvárosba. Mint ahogy ő maga sem. Ezzel a kocsival csak még nagyobb feltűnést kelt, még több tápot ad a találgatásoknak és a pletykáknak.

Most már fájdalmasan összerándult a gyomra. Az utóbbi időben ez egyre gyakrabban fordult vele elő. Pontosabban éppen azóta, hogy Lucy felhívta, és szinte könyörgött, hogy jöjjön Maple Woodsba, és építésvezetőként irányítsa a városi könyvtár helyreállítását. Az épület súlyos tűzkárt szenvedett, amikor Bobby, Scott unokaöccse az ügyetlenkedésével felgyújtotta az egyik szárnyat.

– Hogy ezek a gyerekek nem tudnak vigyázni! – sóhajtott Scott a telefonban, amikor a nővére könnyek között elmesélte a történeteket. Scottot egyáltalán nem hagyta hidegen az, ami Bobbyval történt. Ez olyan emlékeket ébresztett benne, amelyeket legszívesebben kitörölt volna az emlékezetéből.

Lucy mindent elkövetett, hogy a dolgot jóvátegye. A fia éppen közhasznú munkát végzett, és egy futballösztöndíj segítségével megpróbált bejutni egy jó egyetemre. Lucy és Scott édesapja, akinek saját építőipari cége volt, vállalta a városi könyvtár helyreállítását. Már úgy látszott, hogy jól alakulnak a dolgok, de a testvérek édesapja súlyosan megbetegedett.

Scottnak fogalma sem volt, miért hagyta magát rábeszélni, hogy vállalja el a munkát. Talán azért, mert Lucy eddig még sohasem próbálta rábeszélni semmire – és ő ezért nagyon hálás volt neki. Vagy inkább azért, mert nagyon is átérezte, milyen fontos a nővérenek, hogy jóvátegye a fia hibáját.

Jaj, hogy mibe rángattál bele, Lucy! – sóhajtott most magában.

Halkan elnevette magát. Nem tudott sokáig haragudni a nővére. Noha Lucy hét évvel idősebb volt nála, a testvérek közötti szokásos civakodás rájuk nem volt jellemző. Ehelyett Lucy kezdettől fogva imádta az öccsét, és teljesen elkényeztette. Aztán valamikor megismerte George Millert, és összeházasodtak. Saját családot alapítottak, és megnyitották az étkezdéjüket.

Valószínűleg Lucy most is éppen az étkezdében van. Ha akarná, most azonnal üdvözölhetné. Milyen öröm rá gondolni is! Még ha a látogatás körülményei egyáltalán nem is vidámak.

Scott otthagyta az autót, és elindult lassan a főutcán. Hihetetlen, hogy itt, a bevásárlóutcában tizenkét év alatt semmi sem változott! A pizzeria még mindig ott van, a virágbolt és a könyvkereskedés szintúgy. Csak a kis butik kirakatában lévő ruhák divatja változott a korról.

Scott szemügyre vette az egyik próbababán lévő ruhát. Ahogy a tekintete félresiklott, egyenesen egy tágra nyílt szempárral találta magát szemben. Egy fiatal nő meredt rá a kirakatüvegen keresztül. Ahogy az ajka mozogni kezdett, le lehetett róla olvasni: „Hiszen ez Scott Collins!”. Rögtön ezután egy másik arc is megjelent a kirakatban, a próbababa másik oldalán. A második nő ugyanolyan elbűvölten bámulta őt, mint az első.

Scott ismerte mindkettőt. A középiskolában együtt jártak matematikaórára. Amint látszik, ők is nagyon jól emlékeznek rá.

Scott gyorsan elfordult, és továbbment az étkezde felé.

A két nő bizonyára értesíti minden ismerősét az izgalmas hírről, hogy Scott Collins újra a városban van.

De hát mit is várt? Egy ilyen kis városban, mint Maple Woods nem lehet tizenkét év távollét után hirtelen feltűnni anélkül, hogy észrevennék. Pedig jólesett volna először szép nyugodtan megérkezni, mielőtt mindenki ráront. Egyszeriben rádöbbsent, hogy nem valami okos ötlet Lucy étkezdéjébe pontosan ebédidőben betoppanni.

Hirtelen eszébe jutott valaki más, aki egykor nagyon fontos volt számára. A férfi egy pillanatra behunyta a szemét. Remélhetőleg őt megkímélték az egész üggyől!

Ha ügyesen intézi a dolgokat, talán egész ittléte alatt elkerülheti a találkozást.

Tehtete egy kézzel festett, csinos táblára esett egy vadonatúj üzlet ajtaján. „Megnyitottunk!” – állt rajta. Hát persze, az új cukrászda! Lucy már mesélt róla neki a telefonban. És a cukrászdával szemben van az étkezde, ahová éppen özönlöttek befelé a vendégek. Az ablak előtti helyeket már mind elfoglalták.

Semmi esetre sem mehet most be, hogy kitegye magát a kíváncsi tekinteteknek és kérdéseknek! De megvan a megoldás... Az utca másik oldalán lévő kis cukrászdában még nincs egyetlen vendég sem. Ott legalább átmenetileg elrejtőzhet. Ha szerencséje van, Lucy éppen ott tartózkodik, és akkor nyugodtan beszélgethetnek.

Emily összerezsent, amikor az üzlet ajtaján csilingelni kezdett a harangocska. Megjött az első vendég! A *Sweet Pie* cukrászda már majdnem egy órája megnyílt, és Emilynek már úgy-ahogy sikerült úrrá lennie az idegességén, s valamennyire megnyugodott. Most újra görcsbe rándult a gyomra. Gyorsan kisimította a kötényt, és a konyhából az eladótérbe sietett.

– Isten hozta nálunk! – kiáltotta, mielőtt felnézett volna. – Miben lehetünk a... – Egyszeriben torkán akadt a szó.

Az üveges pult előtt Scott Collins állt, és éppen szemrevételezte a választékot. Kezét könnyű vászonnadrágja zsebébe mélyesztette. Emily utoljára tizenkét évvel ezelőtt látta. Nyár volt, éppen lement a nap, amikor Scott búcsút intett, ő pedig ott maradt a szülői ház lerobbant verandáján, és hosszan nézett utána.

Most pedig egyszer csak újra itt áll előtte, és éppen olyan ragyogóan fest, mint akkor. Sőt még annál is jobban.

A férfi lassan felemelte a fejét, és a lány egyenesen a mélykék szemébe nézett. Mivel a férfi még mosolygott is, a lány beleborzongott. Sosem hitte volna, hogy Scott még mindig így megdobogtatja a szívét. Barna haját most hagyományosabban vágva viselte, a válla is szélesebbnek tűnt. A mosolya

pedig még mindig olyan veszedelmes volt, hogy Emily úgy érezte, fegyverviselési engedély kellene hozzá.

A lány levegő után kapkodott.

Hihetetlen, hogy tizenkét évig nem látták egymást, és Scott most is pontosan ugyanolyan hatást vált ki belőle, mint annak idején!

Ahogy a tekintetük találkozott, a férfi megdermedt, és az az ellenállhatatlan mosoly eltűnt az arcáról.

– Emily...

– Szia, Scott! – A lány számára szokatlan érzés volt, hogy hangosan kimondta ezt a nevet. – Micsoda meglepetés! – préselte ki magából roppant visszafogottan.

– Nem számítottam rá, hogy itt találjak. Lucy nem mondta, hogy te... – dadogta Scott. – Örülök, hogy látlak – javította ki magát végül.

Amíg Scott zavartan keresgélte a szavakat, Emily fürkészően nézte, hátha felfedez az arckifejezésében valami magyarázatot a tizenkét évvel ezelőtti viselkedésére. Miért hagyta el a várost egyik napról a másikra, anélkül hogy egy szót is szólt volna neki, vagy legalább célzást tett volna? Ezzel egy csapásra megszegte minden ígétét, amit addig tett, és összetörte az ő szívét.

Ahogy a férfi újra ráemelte mélykék szemét, sebesen száguldani kezdett a vér a lány ereiben.

– Nem hittem, hogy még egyszer visszajössz ide. – Mivel a férfi nem válaszolt semmit, Emily csalódottan másra terelte a szót. – Egyébként ma van a nagy nap, amikor a cukrászdát megnyitottuk. De ezt már biztosan tudod Lucytól.

– Ő is itt van? – Scott reménykedve nézett körül az üres cukrászdában.

Emily a fejét rázta.

– Átment az étkezdébe, de biztos hamarosan visszajön. Egy szóval sem említette a jöveteledet.

– Biztosan attól félt, hogy ha előre beharangozza, végül mégsem jelenek meg.

Emily hosszasan nézte a férfit. Végül mély lélegzetet vett, remélve, hogy a pulzusa valamennyire lelassul.

– Hogy megy mostanában a sorod? – kérdezte, és igyekezett mindenre felkészülni. Lucy sohasem beszélt sokat az öccséről, és az senki mással nem tartott kapcsolatot a városban. Amikor elhagyta Maple Woodsot, mindenkivel megszakította a kapcsolatot. Nem utolsósorban Emilyvel.

A férfi megvonta a vállát.

– Eddig egészen jól. – Aztán lesütötte a szemét, mintha nem merne a lány szemébe nézni.

A gyáva!

– És most hol laksz? – próbálkozott újra Emily. Végtelenül fájdalmas volt számára, hogy Scott láthatólag semmit sem akar neki mondani, pedig valamikor nagyon közel álltak egymáshoz. Olyannyira, hogy közös jövőt is terveztek.

– Seattle-ben – felelte a férfi.

Emily összeráncolta a homlokát. Seattle az Egyesült Államok nyugati partján fekszik, Maple Woods pedig a keleti parton. Ennél messzebbre Scott már nem is költözhetett volna.

A lány nagyot nyelt.

– És időközben megházasodtál? Vannak gyerekeid? – Emily nem tudta lenyelni a kérdést.

– Nem – hangzott a kurta válasz.

A lány haragudott magára, hogy ez megkönnyebbüléssel töltötte el.

– És te? Ezek szerint még mindig Maple Woodsban laksz.

Hihetetlen! – gondolta Emily. Egyszer csak váratlanul megjelenik, és úgy tesz, mintha semmi sem történt volna! Ezt az embert, úgy látszik, semmi sem hozza ki a sodrából.

– Úgy van – felelte végül. – Sohasem tudtam kimozdulni Maple Woodsból. – Igaz, szegény is maradtam, futott át az agyán.

Scott elvörösödött, lehajtotta a fejét, és merőn nézte a padlót. Ez a megjegyzés, úgy látszik, elevenébe talált. Úgy kell neki!

– Ezen sokat tűnődtem – felelte a férfi alig hallhatóan. – Sokat gondoltam rá, vajon jól vagy-e. Most Scott felemelte a tekintetét, és mélyen a lány szemébe nézett.

Emilynek összerándult a gyomra. Vigyázz, ez nem jelent semmit! – figyelmeztette magát. Nem szabad ebbe túl sokat belemagyaráznia.

Mintha meg akarta volna győzni saját magát, dacosan hátravetette a fejét.

– Felhívhattál volna. Vagy írhattál volna. – A hanghordozásából kicsendült, hogy milyen mélyen meg van sebezve. Bosszantotta, hogy így elárulta magát, de nem tehetett róla.

– Sohasem voltam jó a kapcsolattartásban – ráncolta a homlokát a férfi. – Ez azonban nem jelenti az érdeklődés hiányát.

Figyelmesen nézte a lányt, akinek majd kiugrott a szíve a helyéről. Végül nem tudta már tovább állni a férfi tekintetét.

Nem miattam tért vissza Maple Woodsba, gondolta.

– Lucy biztosan nagyon örül, hogy itt vagy. Pillanatnyilag a fél város az étkezdében van. Menj gyorsan át, biztosan mindenki nagyon fog örülni, hogy viszontláthat.

Annak idején, a középiskolában Scott nagy futballsztár volt, és a lányok körülrajongták. Jó családból származott, ragyogó volt a megjelenése, és már felmutatott valamit. Az egész város bolondult érte, különösen Emily.

– Tulajdonképpen egyelőre el akartam kerülni az étkezdét – vallotta be a férfi. – Legalábbis addig, amíg nem tudja meg mindenki, hogy a városban vagyok.

– Egy ilyen kisvárosban bizony sokat pletykálnak.

– Túlságosan is sokat – vágta rá Scott.

Emily egy futó mosolyt erőltetett az arcára. Vajon Scott is arra gondol, hogy az ő családjáról mennyit beszéltek annak idején az emberek? A vacsoraasztalnál, bevásárlás közben, a templomban... a Porter név közszájon forgott. Többnyire persze csak suttogtak. „Szegény Porterék!” – mondogatták, és a fejüket csóválták.

Ahogy Emilynek ezek a szomorú emlékek az eszébe jutottak, maga is a fejét csóválta.

– Éppen most készítettem be friss kávé, és van rengeteg sütemény meg torta. Ha akarod, itt várakozhatsz.

A férfi egy pillanatig habozott.

– Tulajdonképpen miért is ne? – mondta végül. Még mindig a lányt nézte, de a tekintete megváltozott. Melegebb lett, és nem olyan átható.

– Melyik süteményt kéred? – kérdezte Emily, és ökölbe szorította a kezét, hogy ne látsszon, mennyire remeg. – Van epres-tejszínes, almás, mogyorós... ó, ez pedig itt egycsodás cseresznyetorta.

– Ebben a pillanatban jutott eszébe, hogy ez volt Scott kedvence.

– Tényleg jól ismersz – sóhajtott a férfi, és leült a pult elé.

Emily elfordult, hogy levágjon egy szelet tortát, és egy tányérra tegye. Mielőtt az apja egy építési helyszínen, baleset következtében az életét vesztette, minden vasárnap volt náluk torta. Emily akkor még kislány volt, de erre a családi hagyományra nagyon jól emlékezett. Valahányszor egy melegen illatozó remekművet kivett a sütőből, meghitt hangulat fogta el. Ilyenkor a konyha kedélyes oázisnak tűnt egy olyan világban, amely nagyon kegyetlen tud lenni.

– Tessék – nyújtotta át Scottnak a tányért. – Teljesen friss, ma reggel sütöttem.

– Te sütöd a világon a legjobb tortát. Mindig is így volt. – Scott vigyorgott, és a szeme csillogott. Aztán gyorsan újra a tányérjára nézett. Bizonyára észrevette, hogy Emily milyen vágyakozva viszonzza a tekintetét.

A lány gyorsan másról kezdett beszélni.

– Tulajdonképpen hogyhogy újra itt vagy?

Biztosan nem miattam, gondolta Emily. Scott megesküdött neki, hogy a csillagokat is lehozza az égről, aztán megszegte minden ígétét.

– Az apám megkért, hogy legyek segítségére a városi könyvtár helyreállításában. – A férfi megvakarta az állát, amelyen halványan kiütközött a borosta. – Illetve tulajdonképpen Lucy kért meg.

– Lucy már mesélte, hogy építési vállalkozó vagy. Megvalósítottad, amit mindig is akartál.

Emily összeráncolta a homlokát. De hát miért nem maradt Scott Maple Woodsban, és miért nem

lépett be a családi vállalatba? Végül is az egy jó hírű cég. Emily édesapja is ott dolgozott tizenöt évig. Aztán egy munkahelyi baleset során az életét vesztette. Emily akkor nyolcéves volt.

– Az apám jelenleg nem tud ezzel foglalkozni – tette hozzá Scott.

Emily bólintott. Lucy elmondta neki, hogy az édesapjuk súlyos beteg. Scott szülei mindig nagyon hűvösen viselkedtek Emilyvel szemben, ő azonban már régen elhatározta, hogy nem fogja fel személyes sértésnek.

Az édesapja munkahelyi balesetét a rendőrség annak idején emberi mulasztásnak tulajdonította. Emily apja nyilvánvalóan nem húzta be a kotrógép kéziféjkjét, és a jármű halálra gázolta. Mr. Collins ezen a napon szintén ott volt az építési helyszínen, és beszélt a rendőrséggel. A temetés költségét magára vállalta, de Emily családjának jelenlétében mindig nagyon feszültnek tűnt.

– Sokáig maradsz itt? – kérdezte Emily. A lélegzetét is visszafojtotta, amíg a válaszra várt, noha alapjában véve tudta, hogy annak az ő életére nézve semmi jelentősége.

– Csak addig, amíg okvetlenül szükséges.

Emily állta a férfi tekintetét, ameddig tudta, aztán lehajtotta a fejét. Scott még mindig olyan, mint azelőtt. Veszedelmesen bűbajos ember, akinek Maple Woods túlságosan kicsi, hogy megvalósítsa az álmait.

És ő maga? Ő is még a régi Emily, aki itt ragadt ebben a kisvárosban, és csak várja, hogy az élete végre elinduljon...

Legfőbb ideje, hogy kezdjen magával valamit.

Volt néhány ember Maple Woodsban, akikkel Scott semmi esetre sem akart találkozni. Emily Woods állt az első helyen. Szerencsétlenségére azonban éppen ő volt az első, akivel összeakadt. Az egyetlen nő, akihez valaha közel került, és aki most is mély benyomást gyakorolt rá.

Scott a pultra könyökölt, amely szerencsére elválasztotta őket. Különböztet talán nem tudott volna ellenállni, és üdvözlésül átölelte volna régi nagy szerelmét, hogy érezze a teste melegét, és megbizonyosodjon róla, hogy csakugyan itt van, nem csupán álmodik. És hogy Emily is jól van, a történetek ellenére.

Tulajdonképpen egészen másként kellett volna a dolgoknak alakulniuk. Közös jövőt terveztek. Scott nagyon komolyan vette ezeket a terveket. Mindaddig, amíg tizenkét évvel ezelőtt egy nyári estén a sors durván keresztül nem húzta a számítását. Ez volt az utolsó estéje Maple Woodsban.

Nagyot nyelt, és lopva Emilyre nézett. A lány éppen visszatette a letakart cseresznyetortát a helyére, és letörölt néhány morzsát a pultról. Csillogó, gesztenyebarna haja a vállára omlott. Scott nem tudta levenni róla a szemét. Itt áll előtte az ifjúkori szerelme. Az a lány, akiről minden éjjel álmodott, és egész nap nem ment ki a fejéből. Most pedig még szebb, mint annak idején.

Mégis, ez semmit sem változtat azon, hogy Emily tabu a számára.

– Mit csináltál az eltelt idő alatt? – érdeklődött Scott. Jól emlékezett Emily terveire. A lány arról álmodott, hogy felfedezi a kisvároson kívüli világot. Ezekből az álmokból nyilvánvalóan nem lett semmi.

– Nem sokat – felelte ő. – Idáig a szemben lévő étkezdében dolgoztam. De ezt biztosan tudod már Lucytól.

Ezekre a szavakra összerándult a férfi gyomra. Annak idején, a középiskolában Emily a legjobb tanulók egyike volt. Tulajdonképpen megérdemelt volna egy saját vendéglőt, ahelyett hogy az ő nővérének étkezdéjében pincérkedjen. Megérdemelte volna, hogy egyetemre menjen, és megvalósítsa a vágyait. Ha az édesapja nem szenvedett volna halálos balesetet, akkor erre lett volna lehetősége. Ha az ő apja nem fosztotta volna meg Emily családját a biztosítási pénztől, ami a halálos baleset miatt járt volna nekik... Ha ő maga nem lett volna azon a végzetes napon az építkezésen...

– Nem – mondta végül –, Lucy nem beszélt nekem arról, hogy te az étkezdében dolgozol.

Emily néhány lépést hátrált, és összefonta a mellén a karját.

– Hát persze, nyilván volt érdekesebb megbeszélhivalótok, mint egy lány, akihez valamikor közöd volt.

A hangjában annyi megbántottság csengett, hogy a férfinak fizikai fájdalmat okozott. Ennél is rosszabb volt azonban az a fájdalommal teli tekintet, ahogy a lány ránézett.

– Sokkal több voltál számomra, Emily.

A lány egy pillanatra felnézett, aztán megvonta a vállát.

A férfi sóhajtott.

– Most már összeszedem a bátorságomat, és átmegyek az étkezdébe. Hadd kapjon szárnyra a pletyka a városban. – Scott mosolyt erőltetett az arcára, és letette a villát az üres tányérra. – Lucy nagyon meg fog haragudni, ha megtudja, hogy nem hozzá mentem azonnal.

– Menj csak át! – felelte Emily csendesen. – Azt hiszem, ma különösen nagy lehet a forgalom, különben már rég visszajött volna.

Scott felállt, és elővette a pénztárcáját a nadrágzsebéből.

– Szó sem lehet róla – rázta a fejét Emily. – A ház vendége voltál.

Scott tudta, hogy valójában sokkal többel tartozik, mint néhány dollárral a süteményért.

– Ma van az ünnepélyes megnyitás. Szeretnék én is hozzájárulni a sikerhez.

Emily azonban nem hagyta magát.

– Semmi esetre sem! Akkor ugyanis Lucy rám haragudna meg – vágott vissza a férfi saját fegyverével.

– Rendben, akkor most átmegyek – mondta Scott, de egy tapodtat sem mozdult.

– Szia, Scott! – mondta a lány hűvösen.

– Szia, Emily! – mosolygott a férfi összeszorított szájjal. Aztán kilépett az ajtón a meleg déli napsütésbe, és átment az utca túloldalára.

A szíve vadul vert, ahogy az étkezdéhez közeledett. Akkor érezte magát hasonlóan, amikor egy késő nyári estén összecsomagolta a holmiját. Röviddel azután, hogy meghallotta, amint a szülei Richard Potter halálos balesetéről beszélgetnek. Így tudta meg, hogy milyen szerepet játszott ő maga a történetekben, és mi az, amit a szülei kilenc éven át eltitkoltak előle, sőt mindenki más elől.

Amikor megtudta, akkor már késő volt. Addigra már rég beleszeretett Emilybe. Akkor éppen tizennyolc éves volt, és csak egyetlen kiutat látott. Amilyen gyorsan csak lehetett, elhagyta a várost, hogy örökre eltűnjön Emily életéből. Az, amit magáról és a vétkéről megtudott, lehetetlenné tette, hogy együtt legyen a lánnyal.

Elutazott tehát, mielőtt teljesen tudatára ébredt volna, miről mond le. A veszteség összetörte a szívét. Megesküdött, hogy soha életében nem lesz újra szerelmes.

Az olyan ember, mint ő, nem érdemli meg a szerelmet. Legkevésbé Emilyét.

Akárhova is utazott, a sötét titka mindenüvé követte. Ő volt a hibás abban, hogy Emily apa nélkül nőtt fel! Az ő lelkén szárad, hogy Emily sohasem tudott kimozdulni Maple Woodsból. Noha ezt nem tudja jóvátenni, mégis szeretett volna igazságot szolgáltatni.

2. FEJEZET

Az ébresztőóra éles csörgése riasztotta fel Emilyt mély álmából. A cukrászda megnyitása miatt előző nap hosszabb ideig volt talpon, mint gondolta. Szegény Lucy állandóan ide-oda szaladgált az étkezde és a cukrászda között. Így aztán a két barátnőnek alig volt ideje, hogy Scott látogatásáról beszéljenek.

Ahogy Emilynek eszébe jutott, régi szerelme mint bukkant fel teljesen váratlanul a cukrászdában, hirtelen teljesen éber lett. Kiugrott az ágyból, lezuhanyozott, és felöltözött. Közben igyekezett minél kevesebb zajt csapni, nehogy a két évvel fiatalabb húga, Julia, aki nyolc előtt nem szokott felkelni, felébredjen.

Emily lábujjhegyen osont végig a nappalin. A bejárati ajtó melletti asztalkánál megállt. Oda tette le Julia előző nap a postát.

A szíve hevesen dobogott, ahogy átnézte a leveleket. Megint semmi, sóhajtott végül. Nem tudta, hogy megkönnyebbült-e, vagy inkább csalódott. Három hónappal korábban jelentkezett egy jó hírű bostoni szakácsiskolába. Minél hosszabb ideje várta a választ, annál idegesebb lett. Nagy reményeket fűzött a jelentkezéshez, és minden alkalommal, amikor nem jött levél, egy kicsit megkönnyebbült. Még nem utasították vissza... Szép álmom volt ez, amiből nem akart még felébredni.

A kis cukrászda csak két óra múlva nyit, Emilynek azonban addig is sok dolga akadt. Mivel született tehetség volt a sütés terén, az ő feladata lett, hogy mindennap a saját alkotásaival járuljon hozzá a kínálatához.

Emily szomorúan mosolygott a sors fintorán. Éppen amikor megkísérli elhagyni a várost, akkor adódik egy kitűnő alkalom itt helyben, hogy megmutassa a képességeit.

Eltökélte, hogy erre most nem gondol, hanem a *Sweety Pie* második napjára összpontosítja minden figyelmét. Felgyúrte hát a ruhája ujját, és kiment a konyhába, hogy néhány tortát betegyen a sütőbe. Ha egy-két pohár erős kávé megiszik, akkor biztos hamarosan elviselhetővé válik a Scott-tal való találkozás utáni első reggel.

– De jó, hogy már ébren vagy! – üdvözölte Julia, aki fél óra múlva betoppant a konyhába. Már teljesen fel volt öltözve, és rövidesen indulnia kellett abba a kézimunkaüzletbe, ahol dolgozott. Izgatottnak látszott. Az arca kipirult, zöld szeme csillogott.

– Neked is jó reggelt! – mosolygott rá Emily. Közben szeletekre vágott körtét tett egy tálba, és beszórta cukorral.

– Találd ki, ki van újra a városban! – lelkesedett Julia.

Emily feltűnően lassan és gondosan kimérte a lisztet, hozzátette az apróra vágott vaját, egy kávéskanál cukrot és só adott hozzá, majd bekapcsolta a keverőgépet. Julia nyilván már előre örült a hosszú kitalálós játéknak, amit mindig gyakoroltak, ha egyikük valami izgalmas pletykát tudott meg. Ezúttal azonban Emily már rég tudta a választ.

– Scott Collins – mondta.

Julia olyan végtelenül csalódottnak látszott, hogy Emily rögtön megbánta, hogy elrontotta a játékot.

– Micsoda, te már tudod? Én meg majdnem felébredtettem tegnap éjjel!

– Bejött hozzám tegnap a cukrászdába – magyarázta Emily.

– És beszélgettél is vele? – meresztett rá nagy szemeket Julia. – Milyen volt?

Emily sóhajtott.

– Nem sokat változott – felelte. Maga is megrémült, milyen bánatosan cseng a hangja.

– Tehát ugyanolyan ragyogóan fest, mint annak idején?

– Pontosan.

Julia hosszasan nézte a nővérét.

– Ne haragudj – mondta végül. – Tudom, hogy ez érzékeny téma számodra.

– Ugyan már! Akkoriban csupán tizenhét éves voltam. Nem volt különösképpen nagy jelentősége. – Emily érezte, hogy nem túlságosan meggyőző.

Julia hátravetette a fejét, és a szeme elsötétült.

– Rám pedig mély benyomást gyakorolt az eset. Nagyon különösnek találtam, hogy egyetlen szó nélkül világgá ment.

– Komolyan? – Emily zavartnak látszott. – Az előbb még nem látszott rajtad, hogy ennyire érdekel. – A hűgára kacsintott, aztán fóliába csomagolta a tésztát, és betette a hűtőbe. Aztán onnan kivette a már kellőképpen lehűtött másik tésztát, az asztalra tette, és a sodrófával vékonyra nyújtotta.

– Bevallom, egy kicsit rajongtam érte annak idején, hiszen annyira helyes volt.

Emily az ajkába harapott, hogy el ne nevesse magát.

– De veled szemben egészen lehetetlenül viselkedett – folytatta Julia. – Egyszerűen kerek oldott, minden magyarázat nélkül!

Azon a napon, amely azt követte, hogy utoljára látták egymást, tulajdonképpen moziba kellett volna menniük. Emily még most is pontosan emlékszik rá, ahogy a verandán várta a fiút. Végül már annyira aggódott, hogy felhívta otthon. Talán beteg, vagy valami baja esett?

Amióta az édesapja halálos balesetet szenvedett, mindig a legrosszabb jutott az eszébe.

A telefont Scott apja vette fel. Kurtán közölte, hogy fia az előző este elhagyta a várost. Azt nem tudta, hogy mikor jön vissza, ha egyáltalán valaha visszajön. Azóta Scott nem is mutatkozott Maple Woodsban. Egészen tegnapig.

Mielőtt Emily kilépett a házból, gondosan megfésülte a haját, és hosszasan gondolkodott, melyik rúzszt használja. Maga is tisztában volt vele, milyen nevetségesen viselkedik. De hát megfelelően fel kell készülnie arra, hogy esetleg ma újra találkoznak...

– Ejnye, de szép vagy ma! – üdvözölte Lucy, ahogy Emily a hátsó ajtón át belépett a cukrászda konyhájába.

A lány megvonta a vállát, és felkötötte a kötényt.

– Mi a mai terv?

Lucy egy darabig nézte a barátnőjét, aztán felhúzta a szemöldökét, és másról kezdett beszélni.

A rúzszt persze a legelső alkalommal szét fogom kenni, gondolta Emily. Hirtelen nagyon ostobán érezte magát.

– A polgármester elfogadta a felkérést, hogy ő legyen a tortadobálás célpontja – mondta Lucy.

Emily mosolygott. A szórólapok is hasznosak, meg a szóbeli hírverés is, de egy ilyen látványos esemény biztosan sokkal több vendéget vonz.

– Csodás! Akkor ma biztosan sok dolgunk lesz.

Emily elővette a hordozójából az előre megsütött három tortát.

– Ma körtés-cseresznyését készítettem. Gyorsan beteszem a vitrinbe, aztán foglalkozom a barackossal, amihez az előbb érkezett meg a töltelék. Rendben?

Lucy elégedetten sóhajtott.

– Nem is tudom, mit csinálnék nélküled.

Emily lehajtott a fejét. Egy fontos információt elhallgatott barátnője és munkaadója elől. Ha felveszik a bostoni szakácsiskolába, akkor Lucynak csakugyan meg kell válaszolnia ezt a költőinek szánt kérdést.

Lucy megfőzte a kávé, Emily pedig elkészítette a tésztát a baracktorta számára. Egy darabig csendben dolgoztak egymás mellett, míg végül Emily törte meg a csendet.

– Tehát Scott éppen látogatóba jött a városba.

– Igen. Hát nem hihetetlen? – fordult feléje Lucy.

– De, bizony. Örülsz neki? – Emily remélte, hogy nem cseng ki túlságosan a hangjából a fájdalom.

Tizenkét év elteltével sem tudta Scott akkori viselkedését feldolgozni. A fiú bizonyára már rég elfeledte a kapcsolatukat, és nem is gondol rá. Amilyen hűvösen viselkedett tegnap, abból erre

lehet következtetni.

Lucy hallhatóan kifújta a levegőt.

– Minden rábeszélőképességemre szükség volt, míg végre késznek mutatkozott idejönni. Tulajdonképpen nem is hittem, hogy megteszi.

– Nagyon hosszú ideje nem járt már itt.

– Túlságosan hosszú ideje. Amikor annak idején se szó, se beszéd elutazott, egy darabig reméltem, hogy majd visszajön. Valamikor aztán elenyészett ez a remény.

Emily a földre szegezte a tekintetét. Nem te voltál az egyetlen, gondolta. Ismerős fájdalmat érzett a szíve táján. Miért kellett most Scottnak újra megjelennie? Újabb tizenkét év eltelte után talán sikerült volna elfelejtenie őt. Az elbűvölő mosolyát, amitől olyan kellemes borzongás futott végig a hátán. Vagy azt, hogy milyen érzés volt, amikor gyengéd szavakat suttogott a fülébe...

Emily sóhajtva fordult a munkája felé.

Nem kérdezheti meg Lucyt, hogy miért maradt Scott olyan sokáig távol. Pedig biztos volt benne, hogy komoly okának kellett lennie.

Scott becsukta annak a kis lakásnak az ajtaját, amelyet az étkezde felett Lucy a rendelkezésére bocsátott. Aztán lement a lépcsőn a főutcára. Ahogy tekintete a cukrászdára esett, elbizonytalanodott. Nagy volt a csábítás, hogy újra bemenjen. És egyáltalán nem a finom sütemények miatt.

Elég sokáig aludt, már majdnem dél volt. Tulajdonképpen lassanként be kellett volna már mennie az apja irodájába.

Valamikor azt hitte, egy napon be fog lépni a *Collins Construction* céghez, hogy folytassa az apja és nagyapja munkáját. Akkor nagyon egyszerűnek látszottak a jövőre vonatkozó tervei. Feleségül akarta venni Emily Portert, vele akart élni Maple Woodsban, hogy a családi vállalatnál becsületes munkával keresse a kenyerét. Akkor még nem tudta, hogy a családja mit tett Emily családjával... és ebben milyen szerepet játszott ő maga, mivel kisiúként az építési területen játszott.

Akkor még nem tudta, hogy a családi vállalat egy nagy hazugságnak köszönhette a fennmaradását.

– Szia, Scott!

A férfi megrémült, ahogy meghallotta a nővére hangját. Vajon mit gondolhat róla Lucy? Bizonyára azt hiszi, hogy túl jónak érzi magát ehhez a kisvároshoz, és méltóságán alulinak tartja, hogy kapcsolatban maradjon azokkal az emberekkel, akik egykor végtelenül fontosak voltak számára.

Ha csakugyan ezt hiszi, nagyon nagyot téved.

Mindenesetre jobb, ha Lucy semmit sem tud a dolgról.

Őmiatta halt meg egy ember, és egy egész család szerencsétlenül járt!

Scott mosolyt erőltetett az arcára, és odament a nővéréhez.

– Éppen be akartam jönni hozzád az étkezdébe, hogy valami ebédet rendeljek.

– Akkor nem elégted még meg a főzőtudományomat? – tréfálkozott Lucy. Előző nap Scott Lucyékkel ebédelt. Csodálatos, kedélyes családi ebéd volt.

– Ősidők óta nem ettem olyan jót, mint tegnap – vigyorgott Scott.

– Nagyszerű! Ma este ugyanis újra részed lehet benne. Munka után apuhoz és anyuhoz megyek, és főzök nekik egy kicsit.

Scottnak összerándult a gyomra. Továbbra is a nővére szemébe nézett, mialatt valami jó kifogást keresett. Lucy türelmesen várt a válaszra. Nem minden hátsó gondolat nélkül tette az ajánlatát. Össze akarta hozni az öccsét a szüleikkel.

– Kérlek, ne tedd ezt velem, Lucy! – Scott elfordította a fejét, és végignézett az utcán.

Hogy tudná ezt valahogy elhárítani?

Ahogy újra a nővére felé fordult, az figyelmesen nézte.

– Apunak már nincs sok hátra. A kezelés nem használ, a rák egyre jobban elhatalmasodik.

– Tudod jól, hogy nem jövünk ki egymással – felelte Scott.

Lucy a fejét rázta.

– Elegem van már ebből! Túl sokáig hallgattam ezt az ostobaságot. Mindegy, hogy mi történt közted és a szüleink között, az már régen volt. Akkor még alig nőttél ki a kamaszkorból, most pedig már harmincéves férfi vagy. Viselkedj annak megfelelően!

Scott felháborodottan hátrált egy lépést. Először meg kellett nyugodnia, és emlékeztetnie kellett magát, hogy Lucy nem tudja, mit tett az apja. Önkéntes száműzetése alatt a nővérével kapcsolatban maradt ugyan, a telefonbeszélgetéseik során azonban önmagáról nagyon keveset beszélt. Főként Lucy, George és Bob hogyléte felől érdeklődött.

– Csak miattad jöttem ide – magyarázta végül –, mégpedig a városi könyvtár helyreállítása céljából. Kérlek, ne próbálj más dolgokra rábeszélni!

Lucy tekintete hirtelen megváltozott. Gyengéden nézett az öccsére.

– Tudom, és nagyon hálás vagyok neked érte. – Lucy lehajtotta a fejét. – Borzasztó érzés számomra, hogy Bobby okozta a tüzet, még ha véletlenül is. Hihetetlenül sokat jelent számomra, hogy itt vagy.

Scott gyanakodva nézte.

– Úgy hangzik, mintha egy „de”-vel akarnád folytatni.

Lucy szomorúan mosolygott.

– Lehet, hogy ez az egyetlen alkalom, hogy még beszélj apuval. Hagyd most a múltat! A végén még késő lesz, és talán örök életedre bánni fogod.

Scott határozottan megrázta a fejét, és érezte, hogy az arcába szalad a vér.

– Egyáltalán nem bánom, hogy ilyen sokáig távol maradtam. – Lehet, hogy az apjának nem okoz gondot, amiért ilyen szörnyű hazugsággal él együtt, neki azonban annál inkább.

– Ha az ő kedvéért nem teszed meg, tedd meg az enyémet! – Lucy szeme könnyel telt meg. Kétségbeesés és harag keveredett a tekintetében.

Scott szitkozódott magában. Hosszú hallgatás után végül így válaszolt:

– Nem ígérhetek semmit.

Lucy láthatólag megkönnyebbült, aztán gyengéden megérintette az öccse karját.

– Gyere velem a cukrászdába! Mára valami különlegeset terveztünk. Nem mulaszthatod el.

Scott habozott.

– Tehát ma nem az étkezdében dolgozol?

– Hacsak egy mód van rá, akkor nem. Tegnap egész nap ott kellett kisegítenem, alig tudtam valamennyi időt a cukrászdában tölteni. Pedig akkor nyitottuk meg!

Lucy kinyitotta a cukrászda ajtaját, és újra az öccse felé fordult. Addig nézte, amíg az végül követte.

Scottnak elakadt a lélegzete, ahogy meglátta Emilyt a pult mögött. A lány csodaszép volt, akárcsak előző nap.

A tekintetük találkozott, és Emily gyengéden rámosolygott. A férfi gyorsan elfordította a tekintetét, és inkább körülnézett a helyiségben.

Most majdnem minden asztal foglalt volt. A vendégek élénken beszélgettek, a háttérben halk zene szólt, és a levegőben kávé- meg süteményillat terjengett.

Scott már régen nem gondolkozott azon, hogy milyen „otthon” lenni. Nem is volt benne biztos, hogy ez a fogalom jelent a számára valamit. Amióta Maple Woodsot elhagyta, ezt a helyiséget nem tekintette többé az otthonának. Seattle-beli lakása is csupán szállás volt számára, semmi több.

– Emily! – kiáltott fel ebben a pillanatban Lucy. – Foglalkozol egy kicsit Scott-tal? Nekem sürgősen utána kell néznem, mi van az eperrel, amit megrendeltem.

Emily falfehér lett.

– Igen, mindjárt – motyogta, és egy türelmetlen vendégnek egy szelet gyümölcstortát tett a tányérjára.

Scott vonakodva odament a pulthoz, és zavartan rámosolygott Emilyre.

– Szia! – üdvözölte a lány gyengéd hangon, és ezzel egy csapásra kizökkentette a férfit komor hangulatából. Scott felemelte a fejét, és nézte a lány gyönyörű arcát, szürke szemét és a telt,

sötétpiros ajkát. A vér gyorsabban kezdett száguldani az ereiben.

– Szia! – A csészéjére szegezte a tekintetét, miközben a lány kitöltötte neki a kávé. Aztán megint felnézett Emily kötényére és az alatta kirajzolódó lágy domborulatokra. Arra gondolt, milyen is volt annak idején megérinteni, a testén érezni a testét. Az emlék szinte kézzelfogható volt számára. De csak majdnem.

Emily viszonzta a tekintetét, de teljesen szenvtelen maradt. Udvarias volt, de távolságtartó. A férfi maga is meglepődött, hogy ez mennyire fáj neki. Legszívesebben hátrament volna vele a konyhába, hogy nyugodtan beszélgethessenek. Szeretett volna mindent jóvátenni, amit Emilynek okozott. Mindent megtett volna, akármibe is kerül. De aztán elképzelte, mit szólna a lány, ha megtudná a szörnyű igazságot, hogyan ülne ki a fájdalom a gyönyörű arcára.

– Tizenkét éve nem láttalak, most pedig mindjárt két egymást követő napon idejössz – jegyezte meg Emily. – Úgy látszik, a süteményeink jobbak, mint gondoltam.

Scott vágott egy grimaszt, és gyorsan ivott egy kortyot a forró kávéból.

– Lucy úgy gondolta, hogy ide kell jönnöm. De ha zavarok, akkor eltűnhetek.

A lány kurtán felnevetett, aztán dühös pillantást vetett a férfirra.

– Eltűnni? Hát abban van gyakorlatod.

Scott levegő után kapkodott, aztán megdörzsölte az arcát. Bárcsak megmondhatná az igazságot!

– Annak idején alapos okom volt arra, hogy elhagyjam a várost. Nekem elhiheted.

Gyorsan kihörpintette a kávéját. Legjobb lesz a lehető leggyorsabban távozni innen.

Emily összefonta a karját a mellén, és csípőjével a pultnak támaszkodott.

– Komolyan? És miért nem tudtad ezeket az okokat közölni velem?

A férfinak összeszorult a torka. Nem mondhatja meg! Itt a pultnál végképp nem, de különben sem.

– Az már rég volt – mondta ehelyett.

A lány arcán bágyadt mosoly jelent meg, aztán elvette a férfi elől az üres kávéscsészét.

– Tulajdonképpen igazad van. Egyszerű az elv: ha nem látom, elfelejtem.

A férfi döbbenten nézett rá.

– Ezt nem gondolod komolyan!

– Mi ebben olyan elképzelhetetlen?

Emily elővett egy törlőrongyot a pult alól, és vadul dörgölni kezdte a ragyogóan tiszta fafelületet.

– Gyakorlatilag gyerekek voltunk. Egy kicsit szórakoztunk egymással, és szép volt.

– Emily! – Scott nem akart hinni a fülének. Annak idején szerették egymást! – Az nem csupán szórakozás volt.

A lány hirtelen abbahagyta a tisztogatást. Úgy megmarkolta a törlőrongyot, hogy az ujjpercei kifehéredtek.

– Lehetséges. De végül is ennek nem volt semmi jelentősége.

Azzal hátat fordított a férfinak, és egyszerűen faképnél hagyta.

Mit képzelsz ez az ember?!

Emilynek zúgott a füle, olyan vadul száguldott a vér az ereiben. A következő vendéget úgy szolgálta ki, mint egy távirányított robot.

Kicsivel arrébb ott ült Scott a pultnál, és összeszorította az ajkát.

Ahogy a férfi észrevette, hogy a lány nézi, hirtelen viszonzta a pillantását. Emily összerezzenett. A kávé, amit éppen ki akart tölteni egy vendégnek, kiömlött a pultra. Szitkozódva kapott fel egy törlőrongyot. A csoda vigye ezt a Scott Collinst! Mindazok után, amit tett vele, ő még mindig teljesen odavan érte. Hát nem ostobaság?

Ebben a pillanatban egy kis mozgolódás támadt a bejárati ajtónál. Ahogy Emily odanézett, megpillantotta Jack Logant és Cole Davist, Scott két egykori iskolatársát. Mindketten már messziről kitörő örömmel üdvözölték Scottot, aztán odamentek a pulthoz, vállon veregették és hátba vágták. Ők hárman annak idején együtt voltak Maple Woods futballcsapatában.

Emily fél füllel figyelte a három férfi beszélgetését. Miután pár szót váltottak az elmúlt évek

történéseiről, megállapodtak abban, hogy találkoznak egy pohár sörré.

Nekem miért nem tett hasonló ajánlatot? – háborgott magában Emily. Én kevesebbet jelentek számára, mint az egykori csapattársai?

– Emily! Van egy kis baj – jött ki a konyhából Lucy feldúltan.

– Mi történt? – nézett rá nyugtalanul a lány. Közben észrevette, hogy Scott már nem beszélget a barátaival, és hallja az ő párbeszédüket.

– A polgármester éppen most telefonált. Lemondta a részvételt. Az utolsó pillanatban közbejött neki valami fontosabb teendő. Így aztán nem tud eljönni, hogy megdobálják tejszínhabbal. – Lucy széles mozdulattal végigmutatott a vendégseregen, akik mind arra vártak, hogy egy tejszínhabbal teli tányért a polgármester arcába hajthassanak. – Mit mondjak most ennek a rengeteg embernek?

Emily éppen próbálta volna megnyugtatni a barátnőjét, amikor Scott közbeszólt:

– Mi baj van, Lucy?

– Nem tudjuk megrendezni a tortadobálást. A céltáblánk lemondta.

– Jó lesz helyette Scott is – ajánlotta Jack. Cole szívből jövően kacagott, és nagyot csapott Scott vállára. Aztán mindketten addig gyözködtek a barátjukat, míg az nevetve kötélnek nem állt.

– Jól van – emelte fel mindkét kezét, mint aki megadja magát –, de csak a nővérem kedvéért.

A vendégek örömujjongással fogadták a döntést, és Lucynak sugárzott az arca.

Mindenkit megelőzve kiment az üzletből. A járdára már oda volt készítve egy szék az élő céltábla számára.

– Tegyéél rá nyugodtan egy jó nagy adag tejszínhabot! – biztatta Jack Emilyt, amikor a lány az első papírtányért kezdte megrakni a dobáláshoz. Aztán kihívóan ránézett a lányra. – Nem volt valami régebben kettőtök között?

Emily érezte, hogy az arcába szalad a vér. Mielőtt azonban csírájában elfojthatta volna a múltban való vájkálást, Jack máris Scotthoz fordult, aki éppen helyet foglalt az utcán, az összecsucskható széken.

– Ma egy nagy viszontlátást ünneplünk! – kiáltotta a barátja felé. – Te és Emily együtt voltatok valamikor, ugye?

Emily lélegzet-visszafojtva várta a választ, miközben a második tányérra is tejszínhabot fújt. A szíve a torkában dobogott.

Egy örökkévalóságnak tűnt, míg végre Scott válaszolt.

– Igen, találkoztunk néhányszor.

Emily megdermedt. Jól hallotta? Három teljes évet töltött az életéből Scott Collinsszal! Mindent elmeséltek egymásnak, rengeteget nevettek együtt, egymáshoz simultak, és közös jövőről álmodtak. Négyszemközt éppen most mondta neki Scott, hogy komoly volt a dolog. A barátai előtt azonban azt állítja, hogy éppen csak „találkoztak néhányszor”?

Emilynek könnyek szöktek a szemébe. Maga sem tudta, hogy a haragtól-e, vagy a csalódástól. Letette a tejszínhabbal megrakott tányért, és körülnézett. Hihetetlen, milyen önelégülten ül ott Scott azon a széken! Körbevigyorog, és sütkérezik a fél város figyelmében!

– Tehát, ki kezdi? – kiáltotta el magát Lucy. A körben állók sustorogni kezdtek, néhányan idegesen felnevettek.

– Jól van, akkor majd én megadom a kezdő lökést – felelte Emily, mielőtt megfékezhetne volna magát.

Scott ránézett. Noha egy kicsit nyugtalannak látszott, mégis kihívóan rávigyorgott.

Emily fogott egy tejszínhabbal megrakott tányért, és odaállt a krétavonalra, amelyet Lucy a járdára festett. Meg sem várva az indító jelet, elhajította Scott irányába. A tejszínhab csupán a férfi lábát érte.

A nézőközönségen moraj futott végig, de Emily nem törődött vele. Egy darabig dühösen meredt a férfira. Végül hátravetette a fejét, és visszaszaladt a boltba.

A közönség először visszafojtott lélegzettel figyelte, aztán sustorogni kezdtek. Emily a pult mögé lépett, felkapta Scott kedvenc cseresznyetortáját, és kivitte a járdára. Egyes nézők levegő után kapkodtak, ő azonban nem törődött velük. Pillanatnyilag csak egyetlen emberre figyelt, aki

rászolgált egy kis leszámolásra. Már réges-régen.

– Emily! – kezdte Jack, Scott cimborája. Ahogy azonban meglátta azt a jeges pillantást, amit a lány vetett rá, torkán akadt a szó.

Emily odaállt a krétavonalra, és egyenesen Scott szemébe nézett.

A férfi most már nem látszott olyan nyugodtnak. Kissé összeráncolta a homlokát, és idegesen felnevetett.

Nesze, Scott Collins! Megérdemled, mert összetörted a szívemet!

A lány lendületet vett, és közben a férfit nézte. Scottnak rögtön lefagyott az arcáról a vigyor, ahogy a cseresznyetorta alumíniumformástul repülni kezdett feléje.

Emily ezúttal tökéletesen célzott. Mielőtt a torta eltalálta Scott arcát, még látható volt a szemében a rémület. A következő pillanatban azonban az egész fejét eltakarta az alumíniumtepsi, amely alól sűrű, sötétpiros folyadék csordogált a férfi nyakába. Aztán a cseresznyetorta szép lassan lecsúszott a földre.

Scott tágra nyílt szemmel ült ott, az arcát tészta- és cseresznyedarabok ékesítették. Olyan siralmas látványt nyújtott, hogy Emily már majdnem megbánta, amit tett. Aztán emlékezetébe idézte, hogy nem ő az, akinek bocsánatot kellene kérnie.

A körülöttük állók szívből jövően kacagtak. Láthatóan remekül szórakoztak. Emily odament Lucyhoz, és odasúgta neki, hogy visszamegy a pult mögé. Keresztülverekedte magát a tömegben, és bement az üzletbe, onnan pedig egyenesen a konyhába. Csak ott, ahol már biztos lehetett benne, hogy nem látja senki, engedett végre szabad folyást a könnyeinek.